

Sygn. akt IV CSK 659/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku R. Spółki Akcyjnej w C.
przy uczestnictwie "P." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 5 lipca 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, a cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. należy wskazać, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Skarżąca potrzebę wykładni art. 305² § 1 k.p.c. uzasadnia trudnościami interpretacyjnymi dotyczącymi pojęcia „odpowiedniego” wynagrodzenia przyznawanego w zamian za ustanowienie służebności przesyłu. Spełnienie omawianej przesłanki zachodzi wówczas gdy przepis budzi poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i doktrynę. Ta rozbieżność musi być ugruntowana, a zatem muszą się wykształcić odmienne stanowiska prawne. Istnienie rozbieżnych orzeczeń Sądu Najwyższego, jeżeli jedno ze stanowisk jest wyraźnie dominującym i utrwalonym, nie uzasadnia konieczności dokonania wykładni. Wbrew twierdzeniu skarżącego aktualne orzecznictwo Sądu Najwyższego w zasadzie jednolicie wskazuje na kryteria, jakim powinno odpowiadać odpowiednie wynagrodzenie w rozumieniu art. 305² § 1 k.c. Podkreśla, że wynagrodzenie powinno być ustalane każdorazowo indywidualnie i uwzględniać przeznaczenie nieruchomości w planie zagospodarowania przestrzennego,

charakter, trwałość i uciążliwość obciążenia, stopień ingerencji w prawo własności (użytkowania wieczystego), zmniejszenie wartości nieruchomości, sposób korzystania z nieruchomości przez właściciela, przy czym rozważeniu podlegają interesy obu stron (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2011 r., V CSK 340/11, z dnia 18 kwietnia 2012 r., V CSK 190/10, z dnia 20 września 2012 r., IV CSK 56/12, z dnia 8 lutego 2013 r., IV CSK 317/12, z dnia 27 lutego 2013 r., IV CSK 440/12, z dnia 9 października 2013 r., V CSK 491/12 – nie publ.). Przytoczone w skardze jednozdaniowe fragmenty wskazanych orzeczeń Sądu Najwyższego, w świetle pełnych ich motywów, nie mogą uzasadniać tezy o zaistniałej rozbieżności. Jednolicie także doktryna i orzecznictwo wskazuje, że skoro ustawa nie określa czy wynagrodzenie powinno mieć charakter jednorazowy, czy okresowy, to wybór rodzaju ekwiwalentnego świadczenia został pozostawiony sądowi i chociaż powinno być to świadczenie jednorazowe, to nie jest wyłączona możliwość określenia sposobu zapłaty w postaci świadczeń płatnych okresowo. Skarżąca nie wskazała jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jej oczywistej zasadności, a zatem ocena, czy nastąpiło kwalifikowane, niewątpliwe i widoczne *prima facie* naruszenie przepisów prawa stanowiących podstawę skargi, zwłaszcza w zakresie zasądzenia wynagrodzenia okresowego, usuwa się spod zakresu badania Sądu Najwyższego.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]

db